Ч. 208. Неділя 1 жовтня (18 вересня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Вибух італіяньско-турецкої війни. — Перші воєнні кроки. — Концентрация турецкого войска на грецкій граници.

Стало ся, чого публичне мнінє може навіть не сподівало ся або бодай не так скоро. Ще кілька неділь тому назад певно навіть у високих кругах політичних не припускав ніхто, що межи Італією а Туреччиною прийде до війни. Та й ледви чи всі дипльомати могли вже тепер того сподівати ся. Як би остаточно й не було, а воєнні кроки Італії треба назвати що найменше над міру сьмілими і заборчими. Розважаня тепер однак не поможуть і они не на часі, коли факти говорять. Теперішна війна се мабуть початок кінця турецкої держави.

Аґентия Стефані доносить: Позаяк турецке правительство не приняло жадань, які містили ся в італіяньскім ультиматум, настали межи Італією а Туреччиною від дня 29 вересня години пів до другої пополудни воєнні відносини. Правительство італіяньске повідомило зараз неутральні держави о бльокаді цілого побережа в Тріполісі і Киренаїці.

З Константинополя доносять: Італіяньску ноту з виповідженєм війни доручено турецкому правительству підчас наради міністрів. В ноті тій доказує італіяньске правительство, що позаяк минув реченець а Туреччина не дала вдоволяючої відповіди, що єсть доказом злої волі або слабости Порти, длятого Італія змушена в цїли стереження своїх інтересів і достоїньства зірвати дружні відносини між обома державами і від теперішної хвилї єсть у відносинах воєнних. Заступник Італії просив о видане паспорту, заявляючи, що заступник Туреччини може повістати в Італії.

З Відня доносять: Реченець відповіди на італіяньский ультіматум минув вчера о 2 год. 15 мін. час константинопольский. Позаяк Порта відкинула жаданя Італії, треба сподівати ся кождої хвилї висадженя італіяньского войска в Тріполісї. Заходи держав, щоби зльокалїзувати війну, не мають великих виглядів; треба сподівати ся ворохобні на Балканї.

З Константинополя наспіли нині вісти о перших воєнних кроках, котрі заразом дають знати, що війна переносить ся вже й на Балкан. Доносять отже, що турецкий аташе войсковий в Парижи Фетгі-бей прибув до Тріполіса і обияв команду над турецким войском. Фетгі-бей доносить, що затоплено дві шалюпи, які перевозили італїяньске войско на беріг. Дальше доносять: Італїяньский корабель воєнний заатакував вчера в полудне два турецкі торпедовцї коло Превези. Один торпедовець уйшов, другий поцїлений застряг на мілинї. Залога виратувала ся. Зачувати, що італїяньский воєнний корабель розбив ся коло Тріполїса.

З Парижа наспіла знов така вість: До аґентиї Гаваса доносять із Солуня: Італїяньский кружляк знищив в порті в Превезї турецкі торпедовцї і висадив войско на беріг. Власти войскові вислали батальон до Превези. (Превеза єсть то місто на Балканї в янїньскім вілаєтї, положене над морем над амбракийским заливом. Недалеко від него знаходять ся розвалини старинного міста Нікополїс. Місто се належало аж до 1797 до венецияньскої републики. Заходами турецкого намістника в Янїнї, Алї-паші за часів Наполеона І. перейшло було се місто як і инші на Балканї, що належали колись до венецияньскої републики, під турецке панованє. Але Алї-паша з Янїни так був розпаношив ся на Балканї, що султан мусїв аж войско післати против него і Турки в 1820 здобули Превезу на ново).

Се виступленє Італїї на Балканї було би в яркій суперечности з нотою, яку дня 26 с. м. італїяньский міністер справ заграничних вислав до італїяньских посольств в Атинах, Білградї, Цетинї, Софії і Букарештї та до своїх консулятів в Солуни, Янїнї, Скоплю, Призренї, Скодарі, Монастири і др. а в котрій говорить ся: Постійний опір, який Туреччина ставила управненій діяльности Італїї в Тріполісї

---

4)

Цьвітка з пропасти.

(Оповіданє з Крети — Фр. Райтера).

(Конець).

Ведений захланностию, Яков підбіг за дервішом і сказав:

— Та перла без хиби. Заплатиш менї за неї?

— Кілько?

— Кілько варта!

— Маєш! — сказав дервіш і кинув єму повну мошонку. Яков упав на неї як павук на свою добичу.

— Золото! — крикнув. — Тисяч пястрів! Але такий скарб варт сто разів тілько!

Дервіш кинув єму більше мошонок гроший, чотири, пять, вісїм, десять — се був справдішний дощ золота. Приголомшений, осліплений, божевільний скупар вхопив все те з ненаситною захланностию і сховав між широкими збирками своєї одежі.

— Ще, ще, — кричав — о божеский чародїю! Кидай, кидай ще більше! Золота, золота! До завтра! Бодай ще ту мошонку в твоїх руках!

— Про мене! Але наперед присягни, що покинеш Зогру! — сказав дервіш.

— Наперед золото! — домагав ся лакомець.

— Присягни, або....

— Серце менї трісне! — стогнав залюблений крізь плач, але в души подумав, що такою купою гроший відкупить Зогру назад батькови. І він сказав: — На Аллаха, єдиного Бога, що всьо робить, всьо бачить, всьо чує, на милостивого і ласкавого Аллаха, для котрого нема нїчого укритого, присягаю, що вирікаю ся тої женщини.... Мошонку!

— На! — сказав дервіш і кинув єму гроші зі словами: — Біжи і сховай ті гроші в печері вронколаків коло инших скарбів!

— Мовчи, всевідучий слуго Аллаха, мовчи! — прошептав Яков і блїдий побіг стежкою в гору на скали.

Коли опинив ся на скруті дороги, станув утомлений і оглянув ся назад. Мало не зімлїв: Зогра відкрила заслону з лиця, а сьвятий муж держав єї за руки і стискав пристрастно. Підкрадаючись як кіт, Яков зійшов назад з гори і коли підійшов близше, почув такі слова, вимовлені дервішом, але природним вже голосом:

— Бог нам поміг; єго доброта уратувала нас. Твоє подружє розвязане і наша любов побідила.

В надмірі радости забув на всяку осторожність і пристрастно тулив Зогру до серця, коли Яков закричав страшно:

— Дервіше, то мої власні гроші! Мене обікрали!

— Обікрали! — відповів Ванґелї. — Се гроші нещасливих, котрих ти зруйнував!

— На поміч, ратуйте! — кричав Яков. — Убийте злодія! Убийте злочинця!

Збігли ся весільні гості і приняли грізну поставу. Женщини і дївчата втекли з криком.

Але Ванґелї взяв уже Зогру на руки і пішов з нею скоро геть, стрімкою стежкою на долину. Скачучи по каміню, без страху і без ваганя ніс єї в глубоку дебру, немов спускав ся на невидимих крилах. І чим сильнїйше серце Зогри било о єго серце, тим сьмілїйше, тим скорше сходив у пропасть.

Кількох молодих Турків скочило за ним. Один з тих, що лишили ся, наладував рушницю і хотів змірити на дервіша. Однак до него приступив сивий старець в одежи, що була немов подіравлена кулями, і сказав:

— Всї мої приятелї спочивають під землею. Як проживу ще три роки, побачу, як оливне дерево сто разів буде дозрівати. Я боров ся з джаврами і тому маю право тут говорити. Кажу вам: горе тому, що образить або зранить слугу Аллаха; гнїв Аллаха проти всїх нас звернеть ся.

— Алеж він зрабував менї жінку! — сказав Яков лютий.

Спокійно спитав старець тих, що єго окружали:

— Хто з вас розпічне війну, щоби служити ненависти одного чоловіка?

— Я! — сказав той, щоціляв на Ванґелїя. — Я приятель Якова і походжу з єго родини; єго терпіня се мої терпіня.

і Кіренаїці і небезпека, на яку наражені наші земляки в тих провінциях, можуть що хвилї змусити італїяньске правительство взяти ся до поважних заряджень, які можуть дати привід до конфлїкту між Італїєю а Туреччиною. Італїяньске правительство наважило ся розвязати справу згідно з інтересами і гідністю Італїї. Та якіб не були ті способи, які будуть ужиті для осягненя згаданої цїли, всеж підставою полїтики італїяньского уряду є й буде утримане територияльного status quo на Балканї і консолїдация европейскої Туреччини. З огляду на се ми не лише не маємо наміру додавати духа якому небудь рухови на Балканї против Туреччини, але противно, готові рішучо подвоїти наші стараня, щоби особливо в теперішну хвилю запобічи подібним подіям. Є конечною річию, щоби того рода надії або ілюзиї розвіяли ся. — (А як не розвіють ся, то се будуть очевидно наслїдки „висшої сили" і вини Туреччини).

Не менше характеристичною для теперішних відносин на Балканї єсть слїдуюча вість з Константинополя: **Туреччина сконцентрувала свої войска на граници Тессалїї. До Еляссони наспіло 28 пушок. Туреччина побоює ся очевидно якоїсь акциї зі сторони Греції.**

Новинки.

Львів, 30 вересня 1911.

— **Іменованя.** II. Мінїстер справ внутрішних іменував ст. комісаря пов. Вікт. Маковецкого старостою; комісарів повітових: Вол. Гендріка, Юл. Фрідріха, дра Генр. Штубенфоля, Зигм. Громзевича, дра Ром. Третяка, Кар. Ольпіньского, дра Каз. Хлаповского секретарями Намістництва в Галичинї. — II. Мінїстер справ внутрішних іменував в дирекциї полїциї у Львові старш. комісаря Брон. Беноіта радником полїциї; комісарів: Як. Лисаковского, Ад. Смулку і Пав. Найбека старшими комісарями. — II. Мінїстер справедливости іменував старш. официяла Ал. Сїнкевича начальником канцеляриї в суді окружнім в Тарнові.

— **З Краєвої Ради шкільної.** Є. В. Цїсар іменував членами галицкої краєв. Ради шкільної на слїдуючий период еї діяльности: О. прадата Ленкевича, о. крил. Чапельского, о. архіеп. Теодоровича, еванг. пароха Кождоня, проф. краківского університету Штернбаха і К. Моравского, проф. львівск. університету дра Студиньского, проф. полїтехніки Фідлера, директора Солтисїка, радника Двора Барвіньского і дир. Павловского.

— **Лїцитация.** Дня 4 жовтня с. р. о год. 9 рано відбуде ся в магазинах товарових стациї Ярослав публична лїцитация невідобраних товарів, як горівки, оцти, цукорки, товари блаватні, машини рільничі, шкіри, мішки і т. п.

— **З судової салї.** Оногди закінчила ся судова розправа против небезпечної шайки злодіїв розбишаків, котрі не лиш крали, але й стріляли до тих, що готові були ставити їм опір. На лаві обжалованих засїли були Франц Черневич, лїт 23, робітник мулярский зі своєю „нареченою" повійницею Павлиною Чернецкою-Чорною, Адольф Ґрінер робітник і Адам Ґеснер шлюсарский термінатор. Тота шайка а головно двоє перших допустили ся були 14 більших крадежий головно в околици Городка а вартість вкрадених річий виносила кілька тисячів корон. Черневич і Ґрінер напали були крім того на Клепарівскім оболоню на жида Берґера, побили его і забрали ему гроші. Черневич прихоплений на крадежи стріляв кілька разів, а Ґеснер ще й вкрав вязничне одїне, втік в тім одїню з вязниці і знищив его.

Судиям присяжним предложено звиш 50 питань. На основі вердикту судиїв присяжних трибунал засудив Черневича на 10 лїт вязниці, обостреної постом що місяця, темницею і твердим ложем раз до року, Чернецку на $2^1/_2$ року тяжкої вязниці з постом що місяця, Ґрінера на 4 роки тяжкої вязниці, а Ґеснера на 6 місаців строгого арешту.

Коли предсїдатель відчитав вирок що до Ґрінера, зробив ся на сали великий крик, який підняли жінка Ґрінера і его сестра, зачавши на голос заводити. Аж полїция мусїла їх із салї викинути. На коритари знов Черневич вдарив з цїлої сили полїцияна поза уши і було би прийшло до кровавої авантури як би не дозорцї вязничні.

— **З Перемишля.** Перші основуючі збори Спілки для збуту худоби, при участи делегата Союза Спілок зі Львова відбудуть ся в Перемишлянах дня 2 жовтня с. р. Тогож дня відбудуть ся також загальні збори Філїї Сїльского Господаря в Перемишлянах. Початок о 1 год. по пол. в сали Народного Дому. — Від Виділу Філїї: О. Н. Кравців, В. Любинець.

— **Зі Стрия.** Заходом тов. „Руских женщин" в Стрию відбудуть ся в суботу дня 7 жовтня 1911 в сали „Народного Дому" в Стрию вечерницї з танцями. Стрій спацеровий. Початок о годині 8 вечер. Вступ за запрошенем від особи 2 К, для родини 4 осіб 6 К, ґалерия 2 К. Чистий дохід призначений на Захоронку. Буфет у власнім заряді.

— **Число учеників** в рускій ґімназиї в Рогатинї. З початком сего шкільного року вписало ся до I кл. 215 учеників, до II кл. 176 учеників, до III кл. 103 учеників, до IV кл. 89 учеників, до V кл. 60 учеників — разом 643 учеників. Всї они розділені на 13 відділів, в яких є заняті 20 учителїв до обовязкових, а 2 учителї до надобовязкових предметів.

— **Філїя „Карпатиї"** першого руского тов-а взаїмних обезпеченч на житє і ренти у Львові, ул. Куркова ч. 5 уділяє близші інформациї що до обезпечень і аґенций, приймає також зголошеня внесків на обезпечене на житє і ренти. Години урядові від 9 год. рано до 1 в полудне і від 3 до 6 год. по полудни.

— **Нещасливі пригоди.** Вчера в полудне віз трамваєвий потрутив на ул. Батория селянку з Глинної Навариї, Марию Лозиньску так сильно, що она впавши на брук, покалїчила

— Ми всї з его племени! — кликнули инші.

Ванґелї щез.

Один з тих, що гонив за Ванґелїєм, вернув ся задиханий і кликнув:

— Джаври йдуть! Джаври з Коракіса! Дервіш є між ними!

— Дервіш! Кілько їх є? — спитав Яков.

— Найменше двайцять пять; я бачив дервіша між ними.

Инші Турки, що гонили за Ванґелїєм, вернули також і потвердили слова першого. Всї станули в колесо на нараду. В тій хвили показав ся молодий Кретиєць і кликнув до них здалека:

— Ванґелї Сатас хоче розмовити ся з мудрими мужами зпоміж вас!

— Ванґелї Сатас! Ванґелї Сатас! — кружляв оклик здивованя від уст до уст.

А коли Турки не відповідали, молодий Кретиєць спитав ще раз:

— Хочете війни чи мира?

— Війни, війни! — кликнув Яков.

Тоді роздав ся здалека звінкий голос, що прорізав воздух як воєнна труба:

— Якове Кґаіре, приймаю твоє визванє! Війна!

Турки побачили перед собою дервіша, що не закривав уже свого лиця, але міряв їх сьмілими очима; се був Ванґелї. Між Турками счинив ся боєвий гамір; почулись зазиви до мести і смерти. Однак голос Ванґелїя заглушував гамір.

— Мої приятелї при менї, — кричав він — але я приходжу з мирними намірами до вас, приходжу домагати ся від вас свого права.

Всї мовчали.

— Крім того старого зі сивим волосєм всї ви мої вороги. Добре, отже будьте моїми судиями! Розємниками моеї чести і мого житя. Судіть між мною а тим чоловіком.

Его блискуче око впало на Якова. Той чув всю повагу положеня і відповів:

— Вирок запав перед роком, убийнику мого брата!

— Від дитиньства — говорив Ванґелї дальше — любив я молоду дівчину і мав млин, спадщину по батьку. Я був найщасливійшим з людий; ненависть і зависть зробили мене дуже нещасливим. Яков Кґаір богатий, дуже богатий; але все его золото не змогло би було забрати менї моеї любови. Нї! Тому мій трусливий ворог постановив мене знищити, зрабувати мою спадщину. Ви є Турки, добре. Скажіть самі, чи се не нечуване лайдацтво нищити дїло, яке Бог сотворив? Чи се не злочин відвертати жерело від его природного бігу і звертати его до себе самого?

— Ви слухаєте того обманця? — спитав Яков насьмішливо.

— Дивіть, — відповів Ванґелї — тут маєте доказ перед собою!

Роздались оклики несподіванки, крики жаху й тревоги. Те, що Турки бачили перед собою, було справдішним чудом: в городї Якова не спадала вже вода зі скали; але дальше в долинї, коло млина Ванґелїя шуміла вода знов і обертала колесо як давнїйше.

— Се жерело, яке відвернула безбожна рука, я звернув назад в его русло, яке боже провидїнє призначило для мене.

І він підійшов до своїх ворогів ще близше, виступив перед Якова і говорив дальше:

— Моя руїна тебе не вдоволяла! Май же відвагу глядїти менї в лице! Не заплатив ти твоїх скритоубийників тут в твоїм городї? Не пригадуєш собі вже суми? Чи маю прийти твоїй памяти в поміч? Можу се зробити; бо один з тих убийників, мучений докорами совісти, всьо зізнав. Чи маю назвати твої помічників по імени?

І его блискучі очи кружили довкола.

— Пощади їх! — сказав найстарший.

Тоді Яков Кґаір вибухнув довго здержуваним гнївом:

— І ви, мої гості, терпите, що той убийник, той вигнанець безкарно мене тут ображає! Ви всї, котрим я так часто позичав гроші, позволяєте ему мене висьміяти, над вами глумити ся! Ви невдячні, ви боягузи! До збруї! Війна, війна з джаврами!

Однак той воєвничий зазив до збруї не знайшов між союзниками Якова нїякого відгомону. Многі між ними були его помічники, але більше було его довжників, его жертв, що в души радше его ненавиділи ніж любили.

Тимчасом приятелї Ванґелїя прийшли близше і вдерли ся на подвірє Якова. Антін Сатас вів свою доньку Зогру, а за ними йшли мужчини, женщини і дїти з Коракіса.

Антін Сатас виступив перед Яковом і кинув ему під ноги мошонку з грішми.

— Возьми собі назад твої гроші! — сказав. — Волю бути дальше бідаком.

Скупар підняв лакомо мошонку, мовлячи:

— Я прогнав твою доньку! А тепер она вертає ся мене просити.

Хтось сїпнув его за одежу. Він обернув ся; се була стара баба, що відозвала ся з глумливою усьмішкою:

— Якове, щоби вилїчити тебе з любови, яка пожирає твоє серце, заявляю...

— Забирай ся менї з очий, проклята чарівнице! Я люблю ще щось!

І він забренькав золотом; потім пішов від них геть, ступаючи стрімкою стежкою в гору.

Поволи зійшло ся цїле село. На місци знесено торічний вирок проти Ванґелїя і Якова Кґаіра засуджено на вигнанє.

Зогра склонила голову на груди Ванґелїя.

— До Коракіса! — кликнули приятелї Ванґелїя.

Всї рушили в дорогу; християни і Турки забули на хвилю давну ненависть та ворожнечу. Порох заговорив на ново мовою, так дорогою серцю Кретийця, а флети, ліра, дуди і бубни загомонїли весело перед щасливою парою.

ся сильно в голову і дізнала потрясеня мозку. Нещасливу відставила поготівля ратункова до шпиталю. — Межи Мшаною а Зимною Водою переїхав поспішний поїзд їдучий вчера о 9-ій год. рано до Перемишля 12-літного хлопця, котрий бавив ся на шляху і убив его на місци. — Робітник Филип Кнобльох впав иа будові при ул. Корол. Ядвіґи з рштовання III. поверха і потовк ся так страшно, що его в безнадійнім стані відвезено до шпиталю.

— **Конкурс.** Товариство взаїмних обезпечень „Дністер“ у Львові розписує отсим конкурс на одну стипендию імени бл. п. дра Ярослава Кулачковского в річній квоті 1200 К на рік 1912. О сю стипендию можуть убігати ся укінчені слухачі універс. (з виділу правничого або фільсофічного), та укінчені студенти політехніки або висшої школи торговельної, які зобовяжуть ся посьвятити ся практичній праці при одній з руских економічних інституций або орґанізациї і в тій ціли хочуть поза границями краю набути практичного фахового образованя в обсягу асекурациї, банковости або кооперациї. До просьби о надане сеї стипендиї треба долучити: 1)метрику уродженя, 2) сьвідоцтво зрілости школи середної, 3) сьвідоцтво укінченя висшої школи (абсолюторию), 4) опис житя і заяву, яким фаховим студиям хоче петент посьвятити ся і до наміряє їх відбути. Дотичні просьби належить вносити найпізнїйше до дня 16 жовтня 1911 р. на адресу: Дирекция Товариства взаїмних обезпечень „Дністер“ у Львові, ул. Руска ч. 20. Львів, 28 вересня 1911. — Дирекция Товариства взаїмних обезпечень „Дністер“.

— **Два случаї скоропостижної смерти.** На головну почту прийшов вчера по полудни управитель маєтности Йосиф Мецївуйскі, щоби надати телеґраму. Нараз зробило ся єму слабо і він повалив ся неживий на землю. Завізваний лікар сконстатував смерть внаслідок пораженя серця. Покійник приїхав був перед кількома днями із Старого Самбора до Львова для залагодженя деяких інтересів. — В цегольни банку гіпотечного за Зеленою рогачкою помер вчера так само скоропостижно внаслідок пораженя серця робітник Теодор Вітеля.

— **Огні.** Оногдашної ночи около 11 год. вибух у Львові огонь при ул. Зеленій ч. 54. Займив ся був будинок, в котрім ночували робітники заняті при будові нового заведеня водопроводового. Позаяк цілий будинок був з дерева, полумінь обняла его в одній хвили і над містом показала ся була така луна, як колиб там горіло що найменше кільканайцять домів. В місті викликала та луна немало переполоху. Сторожа пожарна загасила небавком огонь. — У Вибкові новім, каменецкого повіта вибух дня 21. с. м. над раном з незвістної причини огонь в домі Шулима Мера і в одній хвилі обняв з господарства, а то Мера, Стефана Іваницкого і Антона Звобровского. Небезпека розширеня пожежі на сусідні будинкв, особливо на громадску канцелярию, була дуже велика, з огляду що пожежа при сильнім східнім вітрі дуже шаліла, а сусідні будинки заледви кілька метрів від пожежі були віддалені. Завдячи умілому ратункови місцевої сторожі огневої із Виткова старого удало ся огонь зльокалізувати, так що жертвою пожежі впали лиш 3 загороди. Шкода дуже значна, бо виносить над 20.000 К, але лиш в части і то будинки були обезпечені на 6.900 К. В огни згоріли крім будинків, всі движимости, сегорічне збіже, 19 курий, все то не було обезпечене, а крім того Ст. Іваницкому готівкою 200 К. Перший з погорільців був обезпечений в „Reunione Adriatica“, другий в Тов. Краківскім, а третий в Слявії. Товариство „Дністер“ не потерпіло шкоди, хоч загрожені сусідні будинки були як раз в „Дністрі“ обезпечені. — В Перемишли вибух вчера в пятницю огонь в гуртовнім маґазині войскових приборів Рубіна Нахта, при ул. Казимира В. ч. 12. Позаяк в тім маґазині було дуже богато предметів з целюльози і кавчуку, то огонь розширив ся дуже скоро і обняв пивниці під склепом та привниці сусідного дому при ул. Францішканьскій а душачий дим утруднив дуже гашене. Огонь тревав аж до 2 год. сполудня і аж сполученій акциї двох сторожий пожарних: міскої і войскової удало ся огонь угасити. Шкода виносить, кажуть, 100.000 К.

— **В школі музичній п. Павла Виґнаньского** розпочала ся наука з днем 1-го вересня с. р. Вписи відбувають ся що дня від 5 до 6 год. вечером ул. Ґродзіцких ч. 2 І. поверх.

Ціна збіжа У Львові.

дня 29-го вересня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . . .	12·30	до	12 50
Жито	9·70	„	10·00
Овес	7 60	„	7 80
Ячмінь пашний . .	7·50	„	8·—
Ячмінь броварний . .	8·50	„	9 30
Ріпак	14·75	„	15 —
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня . .	10·—	„	13·—
Вика	8·50	„	9 25
Бобик	8 —	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова . .	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо . .	—·—	„	—·—
Конюшина червона . .	75 —	„	85 -
Конюшина біла . .	110 —	„	130·—
Конюшина шведска . .	80 —	„	90 -
Тимотка	—·—	„	—·—

Телеґрами.

Париж 30 вересня. З Туніса доносять до Аґ. Гаваса: Після чутки наспівшої з Мальти, анґлійский кружляк „Медеа“ відплив в ціли обсадженя Бомби, порту межи Дерною а Александриєю.

Париж 30 вересня. До Аґ. Гаваса доносять з Константинополя під вчерашною датою пів до 11-ої год. вечером: Італіянці висадили войско на беріг в Тріполісї і Бенґасї.

Париж 30 вересня. Ходить чутка, що італіяньскі панцирники появили ся перед Солунем і Смирною.

Рим 30 вересня. Прибув тут ґенерал Канева і по нараді з міністром війни виїхав до Неаполя.

Рим 30 вересня. До Аґ. Стефані доносять з Константинополя: Анґлійске правительство розпорядило, щоби всї анґлійскі офіцири, котрі суть в службі в турецкій фльоті, виступили тепер із служби.

Петербург 30 вересня. До „Бірж. Ведом.“ доносять з Вильна, що в звязи з замахом на Столипіна доконано там ряду ревізий і арештовань та забрано дуже інтересну кореспонденцию.

Петербург 30 вересня. Члени правиці разом з націоналістами виготовили декларацию в справі жидівскій, фінляндскій і польскій. Мабуть заявляють в ній, що мають повне довіре до нового премієра, що він у відношеню до інородців не зійде з дороги витиченої Столипіном.

Надіслане.

Радник Двору проф. Озер, директор шпиталю віроісповідної жидівскої громади у Відни пише: У всїх случаях, в котрих є вказані розвільняючі води, отримував я природною гіркою водою **Франц Йосифа** вже і при менших скількостях, вдоволяючі успіхи.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.